

Változatok

Színhely: Egy, mondjuk mezőváros szokványos kerülete. Fókuszáljunk a kocsútra és környékére. A kocsút jobb és bal oldalán nagyjából tisztességesen megnyírt pázsitú földszáv, rajtuk szabályos távolságokban csenevész, (valószínűleg) vashiány okán sárgás lombozatú, a (valószínűleg) gyakori széllökésektől púposra, féloldalasra görnyesztett fácskák ritkás, porlepte sora. A pázsitsávokon túl keskeny gyalogjárdák, a háttérben pedig egy- és kétemeletes panelházak unalmas, szürke egyentömege. Ragyogó napsütés, a szokásos „szmogillattal” dúsítva.

Hanghatások: Kerékpárzaj, az ablakokból kiszűrődő rádió- és tévéközvetítés, magnózene, beszédfoszlányok, majd fojtott pusmogás, hangtompításra vett, kissé izgatottnak tűnő nevetgélés.

Előjáték: Egy nadrágos (férfi?)alak a (számunkra) jobb oldali pázsitsáv fái között csámborog, helyesebben inkább – de csak olyan tessék-lássék módon – lopakodik. Mozgás közben igyekszik lehetőleg a fák takarásában maradni. Időnként várakozóan jobbra tekinget. A túlsó oldal gyalogjárdáján négy emberi alak lassú mozgása észlelhető. Egy piros kardigános, testes nő üresnek tűnő cekkert lóbálva meg-megáll. Talán, hogy bevárja az utána cammogó micisapkás férfit. Mire azonban az illető odaérne, ő mindig továbblépdel. Két további alak csak elmosódottan villan fel olykor a bokrok szövevénye mögül.

Cselekmény: Messziről egy piszkoskék színű gépkocsi tűnik fel.

Ezzel egy időben egy, az úttesten heverő alakot/alakzatot veszünk észre. Keresztben fekszik a kocsúton. Mikor került oda, ott volt-e már az előbb is, ki tudja?

A kocsivezető lassít.

Az úton fekvő megmozdul. Karjával tétova, segélykérő (?) mozdulatokat tesz, derekát erőlködve igyekszik megemelni, bal lábával „kirúg”.

A micisapkás férfi észreveszi, de továbbmegy. A piros kardigános nő kicsit lassít, de ő sem áll meg. Időnként ugyan még vissza-visszanéz.

A kocsi megáll.

Az úton fekvő tekeregni kezd az aszfalton. Tagjai mintegy gubancban vonaglanak.

A gyalogosok távolról, közömbösen (?) figyelik.

A kocsivezető kiugrik poros, „kötözőig” sáros, nem túl elegáns járművéből. A vezető felőli ajtót be sem csapva a szerencsétlenül járthoz (?) siet. Füléje hajol, majd letérdel, s fülét megkísérli oda hajtani, ahol (a szvetter mögött) a szívet sejtí.

Az eddig a jobb és a bal oldali földszív fának, bokrainak takarásában rejtőzködő (?) három alak hirtelen előugrik, és hatalmas bakugrásokkal két oldalról a gazdátlanul álló, tárt ajtajú kocsi felé igyekszik, majd beugrik. Az újdonsült „vezető” becsapja a kocsi ajtaját, és villámgyorsan indít.

A kocsi tulajdonosa (?) a zajra felkapja a fejét, már ugrana, de a fekvő alak megmarkolja a zakóját, és nem eresztí.

A kocsi kikerüli őket, és nagy zajjal tovaszáguld. Kis híján elüt egy, a kocsiúton éppen átkelni készülő gyalogost.

Az „elgázolt” (?) felpattan, egy horogütéssel megszabadul istápolójától, majd hosszú lábait nyaka közé véve, eltűnik a balfenéken.

A meglopott ösztönszerűen kocsija nyomába ered(ne), de félúton megáll. Kétségbeesetten, tétován néz körül.

A „szemtanúk” sietve igyekeznek egérutat nyerni. Az ellenzős sapkás férfi erősen biceg, ezért, hogy gyorsabban eltűnjön szem elől, furcsa, groteszk, holmi „ugrálás” szaladásformát produkál. A piros kardigános nő sietve irányt vált, majd eltűnik a házak között.

(Képzelt) utójátékok, Kuroszava Rashomonjának mintájára

A kárvallott első utójátéka

Amikor a lábdobogást meghallottam, egyetlen szempillantás alatt átláttam a szitán. Zsebemből kikaptam a távirányítót, s mielőtt azok a himpellérek a tragacsomhoz értek volna, ajtaja már be is zárult az orruk előtt: „Szezám, zárulj!”

A kárvallott második utójátéka

Amikor az első gyanús neszt meghallottam, a fekvő tettetárs pedig rám vetette gúnyosan ravasz, tiszta pillantását, egyből rájöttem, hogy átvérés az egész. Már előtte is gyanakodtam, mert az én intuícióm... Jól kupán vágtam, két hatalmas ugrással a járgányomnál termettem, beugrottam, s belülről bezártam a kocsiajtókat. Nem hajtottam el mindjárt. Jólesett farkasszemet nézni a megnyúlt ábrázatú gazemberekkel. Még a nyelvemet is kiöltöttem rájuk. Csak amikor dühükben rugdosni kezdték, sőt egyikük egy faágat is felragadott, hogy rávágjon a szélvédőre, akkor adtam gázt. Azért még visszanéztem. Nevetnem kellett a maflapékeken: olyan leforrázva álltak ott az autóm hűlt helyén, hogy „ha időm engedi, még meg is sajnálom ökelmüket”, ahogy szegény boldogult dédi mondaná.

A kárvallott harmadik utójátéka

Amikor megpillantottam az úton fekvő testet, eszembe jutott a barátaim figyelmeztetése, akik már hallottak vagy olvastak hasonló autó-„kölsönzésekről”. Ezért kocsimból kilépve azonnal bezártam az ajtaját, a kocsi kulcsot pedig zsebre vágtam. A „csalétek” persze mindezt nagyon is jól látta, ezért, mielőtt „elsősegélyben” részesíthettem volna, kámforrá vált, társai pedig nem is mutatkoztak. Nyilván csalódottan eloldalogtak. Hm, hm. „Füstbe ment terv” volt ez számukra a javából!

A kárvallott negyedik utójátéka

Amikor megneszeltem az autótolvajok szándékát, ott hagytam fekvő társukat, egyetlen hatalmas ugrással a kocsimnál termettem, s felvettem a két férfival a harcot. Csattogtak a pofonok, munkálkodtak az öklök, rúgásokban sem volt hiány. Persze harmadik társuk is egykettőre ott termett, de én hármukkal szemben is álltam a sarat. Mindig is keménykötésű legény voltam, aki nem ijed meg a maga árnyékától. Pillanatok alatt valószínű csatatérre változott körülöttünk a kociút. Már egész autósor állt mögöttünk. Volt, aki türelmetlenül dudált, volt, aki kibújt a kocsijából, s lelkesen és vérszomjasan harcra buzdított bennünket. Nem lehetetlen, hogy még fogadások is köttettek. Persze a járda is megtelt szájtátókkal. Mindenki bennünket bámult, üvöltve minket biztatott. Kettőt már leterítettem – van egy olyan prima horogütésem, amely sosem téveszt célt, pontosabban gyomorszájt – amikor a rendőrsíp éles, sipító hangja ütötte meg a fülünket. Akkor – biztos, ami biztos alapon, hisz hogyan, mivel bizonyítsam, hogy nem én kezdtem a verekedést – bemásztam a kocsimba, és elhajtottam.

A kárvallott ötödik utójátéka

Mégse lesz ez így jó. Mondjuk, minden úgy történt, mint azt az előbb elmondtam, azzal a különbséggel, hogy dehogy szök(het)tem én meg a rend őrei elől! Ellenkezőleg. Szép lassan, nyugodtan és érthetően rendre előadtam nekik az egész történetet úgy, ahogy volt, ők meg szépen jegyzőkönyvbe vették. Még gratuláltak is a bátorságomhoz, mondván, kevés ember lett volna képes így helytállni a túlerővel szemben, mint én. Azt a hármat meg ott a helyszínen bilincsbe verték, és betessékelték a rabszállító kocsiba.

A micisapkás utójátéka

Már amikor megpillantottam azt a két, közelemben pusmogó alakot (a harmadik jelenlétéről már csak akkor vettem tudomást, amikor a másik oldalról odaszáguldott a magányos járgányhoz) sejtettem, hogy rosszban török a fejüket. Nem mintha szokatlanul viselkedtek volna. Ilyen alakokkal Dunát lehetne rekeszteni. De a *megérzésem*... Azt is azonnal *tudtam*, hogy a kocsúton tekergő, jajveszékélő pasas csak kamuból fekszik ott. Nem mintha nem *alakított* volna elég meggyőzően, sőt. Egy pillanatra – én barom! – gondolkodóba is estem. Talán oda kellene menni, felsegíteni, vagy ha túl nehéz, legalább az útpadkáig húzni/vonni. Még laposra tapossa egy *másik* kocsit. De mi közöm van nekem ehhez az egészhez? Úgy lehet, valami bűnöző, s netán egy egymás közti leszámolás áldozata. Isten ments, hogy ilyesmibe keveredjem! Azért rácícegtem Margitra, s a távolból tanácstalanul az úton vonaglóra böktém, mire ő a felemelt mutatóujjával intett nemet. A két suhancra pillantottam, láttam, röhincselve lökdösődnek, miközben rá-rávillognak az „elgázoltra”. Ez meggyőzött arról, hogy nincs gáz, illetve hogy *nagyon is van, illetve lesz*, hogy valami nyilván *készül*. Úgy tettem, mintha ügyet sem vetnék rájuk, s lassan, ráérősen tovasétáltam, de amikor az úttesten heverő haverjuk váratlanul felugrott és mellport adott annak a szerencsétlennek, a rossz lábammal bizony odabicegtem, és úgy megrúgtam, de úgy, hogy azonnal hanyatt esett. Akkor társultam a kocsijáért harcolóhoz, s ketten már könnyedén elbántunk a túlerővel. Úgy harcoltunk, mint az oroszlánok! Ha én nem segítek, ki tudja, mi lett volna a támadás kimenetele. Lám, milyen jó az öreg a háznál! Margitnak is, annak a sárkánynak, tátva maradt szeme-szája, amikor látta, mire képes az ő tutyimutyinak, öreg trotykosnak „becézett” párja.

A piros kardigános utójátéka

Nem érdekelnek a kéregetők, se a részegen fetrengők! Törődjön mindenki a maga bajával, a saját dolgával, nem igaz? Amikor azonban láttam, hogy az a nyavalyás alsérült nekitámad annak a cingár, hiszékeny alaknak, aki vesztére segíteni akart rajta, nem állhattam meg, hogy oda ne rohanjak hozzájuk, és az ásványvizes palackokkal teli szatyrommal jól rá ne vágjak párszor. Persze eleredt az orra vére, és úgy vettem észre, hogy a szája is felhasadt, de úgy kell neki. Az a mafli, gyávamócsing Bence persze oda se merte dugni borvirágos orrát, rohanvást vitte a bűdöst hazafelé. Nő létemre mindig nekem kell helytállnom, valahányszor mocskos vízbe kell belenyúlkalni...

Az öreg Renault 4-es utójátéka

Elnéztem azt a sok mihaszna, kétbalkezes, kétballábas, bugyuta embert ott körülöttem, aki mind egymást szerette volna átejteni, kijátszani, még hozzá úgy, hogy az én bőrömrre, vagyis a kék bádogomra ment a játék. Ezt már nem tűrhettem! Hiába nevetett diadalmasan az a kettő ott az én üléseimen. Az első kanyarban nekivezettem őket egy akácfnak. Ott is hagyta a fogát mind a kettő. Ez volt az én igazságtételem.